

Viktor Radonjić

PET PESAMA

*

Stojim, naizgled mirno, kao i onaj drugi

Čekam da jedan pešak prekoputa
iskorači iz crvenog kruga

I sigurno ne bih pogledao u nebo da me
kišna kap, nepogrešivim slučajem, nije
pogodila u oko

Ne bih video ni kako je onaj drugi
rasklopio kišobran nad trotoarom
i nehотиčno pokrio udubinu

Dok neku drugu kap u punoj brzini
raznosi branik

*

Zapazio sam je na trotoaru.

Zrak ju je pronašao; titra, polovi joj lice.

Uleće u krdo, trube, tebi je crveno svetlo!

Autobus ne čeka, raznosi progutane reči.

Iskapila je vodu, popravila šal; flašicu odlaže u žardinjeru.

Iznenada, stala je da pretura po torbi; pogledavši me oštro, kaže:

„Ako nije tu, majke mi, počecu da vrištim.”

Zapet na usnama njenog jutra, klimnuo sam glavom

i sjurio se pogledom u belinu oglasa:

OTKUPLJUJEMO LAPTOPOVE, POVOLJNO

Uvijen selotejp na okrajku papira

otkriva završnicu slogana za kafu: ...započnite sa osmehom

Prene me njen glas: „Pobogu, dete, opet u ustima mrviš smoki.”

Ubacila je telefon u torbu, pogledavši me tužno.

Osmehnuo sam se i slegnuo ramenima;

glupo mi je da joj kažem – oprostite, ja o tome ne znam ništa;

ipak, pomislim – dete je teatar koji se ne da demontirati.

Autobus je pristigao; primakla se vratima, ne miče se.

Popevši se u grotlo, jedna baka je graknula: „Ludačo!”

Prevoz je mirno nestajao potcrtan rutinom.
Dok joj prilazim, gledam u jedino biće koje je preživelo asteroid.
„I ne primetimo kad upadnemo u nastavak kako ne treba”, kaže
i dodaje, „vazduh je bolji, ići ću peške.”
Otišla je. A da me nije pogledala.

Hodam. Nalazim klupu.
Pretražujem oglase. Odlazem laptop.
Golo je u granama bubnulo oklopljenu frazu – biće sve u redu.
Opterećen svežinom, naglas izgovaram da sam ostao bez posla.

*

Cenjkam se. Među tezgama, gde prodaju tuševe.
Prodavac s Klark Gejbl brčićima pristaje da mi spusti cenu,
gutajući psovku.
Tek tad primećujem tri zidna kalendara okačena iznad tezge –
Jovan Krstitelj, predsednik Srbije, treći svetac je Sava.
Pokazujem na odabrani tuš,
prodavac kaže: „Izaberi kalendar, to ti je poklon.”
„Krstitelj”, kažem; savijeni kalendar stavlja u kesu zajedno s tušem,
kaže: „E, tako, komšo, pa da mi ponovo dođeš.”

Nedaleko od ulaza u pijacu, lovim taksi.
Prilazi mi mladić, uz grudi drži časopis Liceulice.
Kaže: „Da li...”, prekidam ga, kažem: „Da.”
Časopis stavljam u kesu, vadim kalendar; kažem: „Ovo je za tebe.”
Pogledavši me zbunjeno, mladić uzima kalendar, zuri u njega.
Zaustavljam taksi, smeštam se na zadnje sedište;
vozaču kažem da vozi samo pravo, naknadno ću smisliti odredište.
Osvrnuo sam se i još jednom ugledao mladića, visi mu prsluk
s logom časopisa.
Zaustavio je prolaznika; možda ne zna da uz grudi drži Krstitelja.

*

Mikrofonija. Iza ograde. Duboki glas
nastavio je da govori u stihovima.
Ulazim, obazrivo; brzo sam našao stolicu.
Pesnik je zaklopio listove,
pa je kazao da smo i sami pohlepni,
skloni hvatanju krivina;

a to je, kaže, za one koji mogu da vide, veoma bolno.
 Usledio je aplauz.
 Pesnik je srknuo kafu; odmereno,
 podignutim tonom, čita još jednu svoju pesmu.
 Primakao mi se mladić:
 Crvima lekovi pomažu, prošaputao je.
 Uvodi se muzička pratnja, pesnik,
 gestom ruke, stišava publiku.
 Dovršio je pesmu.
 Kucnuvši nekoliko puta u mikrofon, kaže da je
 odista svejedno da li ismevamo Vaskrsenje ili pak
 svetimo murale zločina našeg plemena.
 Sve je to gusta koprena, kaže, mi, oni, svejedno,
 iznova lovimo to što nas goni, pogađate, večnost je zverolika.
 Poneko odobravanje remeti tajac.
 Mikrofon je odložen. Aplauz.
 Šta supernove imaju s krstom?, šapnuo je mladić.
 Pesnik se spustio u publiku, beleži uspomenu, kratko,
 potpisuje još jedan primerak zbirke;
 ženu s mikrofonom ljubi u obraz njemu znan,
 skinuo je naočare, kameraman sada može da počne.
 Mladić je napokon spustio šoljicu i krenuo.
 Nisam se osvrnuo.
 Šapat: On nije klovn, neprestano se proizvodi.
 Poskočio sam.
 On se nakezio i prestao da postoji.

*

Ležim na tepihu prepečen tišinom
 Ognjen kao zapušteno dete
 Stigavši me opsenar pucketa
 Uvrnutim telom ispravlja strop

Voljno izgnan nalikujem kiši
 Plošni kapak probija blato
 Dlanovima gacam ivicom stropa
 Dah nedostaje da dohvatim san

Prevaljujem kičmu gonjen trncima
 Palac škripi u raskvašenoj cipeli
 Olovan od pepela vratiću se ivici
 Mirno stati na sutrašnju stazu